

Publicerad 2007-11-23 22:43 av acissej

jag saknar dig <3 :(

För ett år sedan.

För ett år sedan.

För ett helt jävla år sen.

Så lång tid har det gått.

Men ändå, känns det som igår.

Mamma som vänder sig om i förarsätet med tårarna rinnande ur ögonen.

Och säger de tre värsta orden som kommer förstöra mig.

- Staffan är död.

Becka som ligger ihop kurad i passagerarsätet och skriker och gråter och vill inte förstå.

Vill inte höra det.

Hade nästan räknat ut det redan,

men orden, när jag fick höra dem

förstod jag.

Att det var sant.

Aldrig mer.

Aldrig, aldrig igen skulle jag få trä fingrarna igenom hans svarta, skinande päls.

Eller kolla honom djupt i de kastanjbruna ögonen

och tala om hur mycket jag tyckte om honom.

Sista gången jag fick se honom.

Då var vi i köket.

Han satt vid tröskeln mellan hallen och köket och tittade på mig,

med en blick som bara han kunde ha.

Inte tiggande, inte bädjande, bara hans normala sockersöta blick.

Ögonen riktade rakt in i mina.

Jag log mot honom, böjde huvudet åt sidan,

han gjorde likadant.

Men nu, död.

Och jag saknar honom.

Aldrig skulle jag kunna tänka mig

Att han, vår älskade hund,

skulle dö

genom att bli påkörd.

RIP, Staffan

13 12 06 - 23 11 06

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren acissej med Poeter.se id #20185 innehar upphovsrätten